

“No m’interessa la figura del poeta maleït, vull celebrar la vida”

Pere Rovira (Vila-seca de Solcina, Tarragonès, 1947) aplega els seus quatre llibres de poesia en el volum *Poesia 1979-2004*. El primer, *Distàncies* (1981), és premi Vicent Andrés Estelles i el darrer, *La mar de dins* (2003), Carles Riba. El seu llibre anterior era el recull d'articles *Diari sense dies 1998-2003* (Proa, 2004).

—Heu aplegat els vostres llibres perquè es pugui veure la unitat de la vostra obra, atès que entre el primer i el darrer s’han escoltat més de vint anys?

—No. La distància hi ha de ser. No sóc un professional de la poesia. L’escrius una mica quan ella vol. No depèn de la meua voluntat. Sempre han passat sis, set anys, entre llibre i llibre. Els he aplegat perquè pensava que ja era hora. I després perquè alguns llibres ja s’havien exhaurit.

—Heu retocat cap poema?

—No des del punt de vista d’intervenir en els continguts d’una persona de fa trenta anys, perquè no ets el mateix i no t’hi pots posar. Però sí una correcció formal —algun adjectiu, algun verb—, sobretot en el primer. I en tots he suprimit poemes que no veia necessaris. Això és un llibre, un sol llibre, i quan el feia vaig veure que cada llibre passava a convertir-se en un capítol.

—En el pròleg opteu per la brevetat i la senzillesa. Del primer fins i tot en comenteu les limitacions, com són la ingenuïtat i la pedanteria. Per què heu renunciat a fer un comentari més extens, més a fons, sobre la vostra obra?

—Ja n’he escrit molts sobre els altres. Només hi he volgut explicar la meua perspectiva d’ara i el fil que lliga els llibres, el fil que omple el llarg espai de temps entre els llibres.

—Hi dieu que la poesia és una crítica de la vida. Però no veig aquesta acritud en el poeta.

—Una crítica de la vida no necessàriament ha de significar un malestar. Sóc partidari de celebrar la vida. El que passa és que a vegades la vida no t’ho permet. Tampoc no m’interessa la figura romàntica del poeta maleït i transgressor.

—Els quatre llibres formen quatre capítols diferents o pensen que es podrien reduir a tres o dos capítols.

—A tres, perquè els dos darrers podrien ser un sol llibre. De totes maneres, per mi la unitat de la poesia és el poema, mai

Pere Rovira publica a Proa el volum *Poesia 1979-2004*, format pels seus quatre llibres de poesia.

el llibre. No penso mai en la idea del llibre, quan faig un poema. Per mi la unitat no és ni en el vers ni el llibre; ni la imatge poètica ni la metàfora.

—La relació amorosa, dieu al pròleg, és el riu que travessa tota la vostra poesia. Amb la mateixa força, sempre?

—Sí. És el puntal que ho aguanta tot. Això m’ha salvat de fer poesia elegíaca. A la meua poesia hi ha, sobretot, present.

—Cal mirar enrere per descobrir-hi vicis i mancances?

—No. Tu escrius i vas aprenent. És com conduir, estimar, o aprendre a tastar els vins. La poesia és un art que s’ha d’aprendre, no és una cosa natural. És una feina artística i per tant, d’artifici. I com més vas aprenent l’artifici més natural sembla.

—Ser natural seria un tret de la vostra poesia?

—No. Semblar-ho, en tot cas. En poesia no es pot ser natural. Sí que pots produir una sensació de naturalitat. Com més natural sem-

bles, més artifice hi ha al darrere.

—La tendència dominant, entre molts poetes, és forçar la llengua, jugar-hi alegrement, com si la poesia ho permetés per definició. Em sembla que n’esteu ben lluny, no?

—A mi no m’interessa forçar la llengua. En un poema hem d’intentar portar la llengua a un nivell molt alt de significació i per això no cal torturar-la. La qüestió, que deia Pla, és trobar l’adjectiu i per això sí que t’has de torturar tu. El que tortura la llengua és perquè no es tortura ell.

—En els vostres poemes trobem sovint la conjunció “i” per enllaçar frases i això vol dir que no construïu el poema sobre mots, com fan els que es rifen de la llengua.

—La poesia que es basa només en el poder de les imatges o la metàfora, la segona vegada que la llegeixes és com un acudit: ja el saps. En canvi, si hi ha frases, un discurs narratiu, una història, sorgeix l’emoció, el conflicte moral. Això t’obliga a fugir de la simple acumulació de paraules. La idea de les avantguardes, de l’enlluernament de les paraules, o de la poesia pura, no té res a veure amb la vida ordinària. La vida, vulges o no, és ordinària.

Lluís Bonada